

El passat cap de setmana es va repartir a totes les esglésies de Catalunya un fulletó amb el posicionament dels bisbes catalans sobre la Llei d'Eutanàsia. El text -farcit de falsedats, omissions i incorreccions- no parteix de l'anàlisi de la llei. Conté un munt de generalitzacions i es presenta com una posició rotunda i simplista davant d'un tema complex i ple de matisos.

Voldria deixar clar que la jerarquia catòlica té dret a expressar la seva opinió i participar del debat a la societat sobre el final de vida i el dret individual de cada persona a posar límits al propi patiment. Però hagués volgut que hi contribuïssin amb arguments, opinions contrastades i noves aportacions des d'angles diferents. No és acceptable que ho facin amb falsedats i una manca evident de rigor. Afirmacions com, que sense un testament vital et poden aplicar l'eutanàsia o que els més febles queden desprotegits - quan és una llei extremadament garantista- tenen una intencionalitat manifesta i menyspreen la intel·ligència i el sentit comú de qui es prengui la molèstia de llegir la Llei.

A més de les manipulacions abans esmentades del text de la Llei, el document nega la capacitat de la persona per a decidir el propi final de vida i atribueix a Déu i a la seva voluntat la única potestat per a decidir sobre el límit del patiment. Arguments que es semblen als que durant molt de temps es van utilitzar per oposar-se a l'ús de l'anestèsia epidural, el trasplantaments o la vacunació. Ressaltem que els arguments dels bisbes i les manipulacions que fan de la Llei son calcades a les que diu VOX i el PP, posicionant-se -una vegada més- al costat dels estaments més retrògrads de la societat.

Aquesta frivolitat dels bisbes catalans es una manca de respecte al conjunt de la ciutadania del nostre país. Sabem que a la societat hi ha una amplíssima majoria a favor de l'eutanàsia i, alhora, entenem el debat i la disrupció que pot suposar una llei com l'aprovada. En un tema tan rellevant son benvingudes totes les opinions i valorem que es parli i es qüestionï qualsevol aspecte al voltant del final de la vida. El que demanem és que es faci des de la veritat, amb dades contrastades, diferenciant-les de judicis de valor i de postures prefixades.

Creiem també que les persones creients i amb sensibilitat catòlica s'hauran sentit decebudes pel document. En comptes d'aportar consideracions per a que els creients elaborin la seva pròpia reflexió, el document els tracta amb paternalisme, els hi nega la capacitat de discerniment i en comptes d'arguments, els hi dona propaganda i posicionaments simplistes. Barrejant opinions amb dades alterades, no permeten que persones madures arribin a les seves pròpies conclusions i no els hi permet que puguin contrastar-les amb les visions d'altres col·lectius.

Comprenem la frustració dels bisbes per la pèrdua de rellevància a la societat. No la recuperaran amb informacions falsejades i allunyades de la veritat. A més de la irresponsabilitat de publicar dades errònies i conclusions tendencioses, es contribueix a afegir dolor a moltes persones que han viscut i viuen amb neguit els processos de final de vida. Ajudar a preparar-se per a la mort, acompanyar en la reflexió sobre els valors i el sentit de la vida, no és compatible amb el dogmatisme del document que han publicat. Des de l'immobilisme i la negació de la llibertat individual no contribuiran a que la societat observi amb maduresa el fet inevitable de la mort.

A DMD creiem que som lliures fins el final. I la dignitat i l'autonomia personal per a prendre decisions provenen d'un procés de reflexió i discerniment individual amb el que totes hauríem de contribuir amb honestat i claredat. Amb aquest tema no hi hauria d'haver lloc per consignes i propaganda.